sportul Magazin

„UITE-L-NU E, UITE-L-NU E!...“

Astăzi începe sezonul de vînătoare la iepuri. Metoda : vînătoare colectivă. Durata vînătorii : după „rezistența“ terenurilor : trebuie să existe minimum 16 iepuri la o sută de hectare. Și, știți de ce ? Ca să aibă ce să vineze și urmașii noștri !... Deci, după evaluările din primăvară și după cele din toamnă (adică o numărătoare a iepurilor), s-a calculat cam cît avem voie să impușcăm... ca să mai rămînă și pentru viitor. De aceea, ne este greu să spunem cît și pînă cînd avem voie să impușcăm iepuri.

★

Imposibil de explicat de ce începutul sezonului de vînătoare înseamnă neapărat împușcarea urechеatului, care nu este fricos ca în proverbe, și

nici prost. Ați văzut, toți vînătorii, cum, de atîtea ori, la vînătoarea cu gonași, urechеatul nu se mai sperie de scandalul care l-a mînat înainte, dar se oprește în fața liniei vînătorilor, de unde nu se aude nimic ? Stă, își sucește mustățile, urechile, în chip de radar și, bănuind că e ceva necurat cu momîile nemișcate din față, o tulește înapoi („Mic, elastic și urgent !“ vorba lui Topîrceanu). Probabil și aceasta face farmecul vînătorii la iepuri. Desigur, a vîna iepuri, „la sărite“ sau „la picior“, e ceva mai greu. Acolo este vorba de o veritabilă întrecere : simțurile fine ale iepurelui, contra reflexelor (mai mult sau mai puțin rapide) ale vînătorului. Plus prețcperea lui în ale tirului !

Dar, cum vînătoarea colectivă la iepuri și fazani s-a generalizat ca metodă (din motive bine justificate), să vorbim numai despre aceasta. Am înțeles mai demult de ce majoritatea vînătorilor preferă vînătoarea, la iepuri (și chiar la mistreți !) cu gonași, din vorba unui vînător ardelean : „Eu, la vînătoare colectivă, pușc or nu pușc, știu că porția îmi îmblă !...“ În fond, acesta este un adevăr : la orice vînătoare colectivă, efortul este colectiv și răsplătit colectiv, indiferent de aportul fiecăruia (rezultatul unei zile de vînătoare — pozitiv sau negativ, valoric sau moral — se împarte tuturor participanților).

★

Dar să revenim la... iepurii noștri. La ora cînd citiți aceste rînduri, aproximativ 50.000 de vînători, răspîndiți pe cîmpiile, pădurile, dealurile, luncile sau zăvoaiele țării noastre urmăresc, ascultă, ascodesc cu toate simțurile întreaga natură care-i înconjoară, care i-a „înghițit“ cu totul. Și aceasta se repetă goană după goană (așa se numesc cele 5—6 etape ale unei zile de vînătoare, cu gonași la iepuri și fazani).

Fiecare își reamintește : „pui“ focul înainte cu două-trei palme la iepurele care fuge, doi-trei metri la fazanul care zboară, tragi..

Apoi, seara, cînd vînătorii se înapoiază în orașe, în sate (nu-i nici o diferență ; toți sînt la fel !) veți observa că fiecare a avut grijă să se vadă măcar o coadă de vînat din povara pe care o poartă în spinare sau la șold. Aceasta nu-i lipsă de modestie. Este, mai degrabă, o justificare a pasiunii lor ; și să nu uităm că pasiunea aceasta — vînătoarea — are o origină ancestrală. La originea civilizației noastre se află vînătoarea...

Ilie CÎRCIU

GRAȚIE

Este tot mai mare numărul acelora (specialiști sau diletanți) care înțeleg și afirmă că sportul nu înseamnă numai forță, ambiție, curaj, stăpînire de sine, loialitate față de adversar, dar și Grație. Este tot mai mare numărul scriitorilor care își aleg teme din viața sportivă și care, în paginile lor, cîntă și grația, eleganța, regalul pe care-l oferă ochiului evoluția unui mare sportiv. Privind-o o dată, la televizor, pe celebra săritoare în lungime Heide Rosendahl, am avut senzația că dintr-o mică răutate a organizatorilor a fost invitată în arena atletică o fascinantă dansatoare. Rosendahl se pregătea de săritură fredonînd și punctînd cu degetele mîinii făcute castanietă ritmul unei discrete și seducătoare melodii după care se arcuia, pur și simplu, peste groapa de nisip, ca un curcubeu. Sau cine oare, privindu-l pe Don Schollander, acest delfin universitar înotînd, concurs după concurs ca un tipar electric, nu s-a gîndit că asistă la un inegalabil recital de pantomimă acvatică ?

Sportul înseamnă forță, ambiție, curaj, stăpînire de sine, loialitate față de adversar, cult al antrenamentelor, dar și Grație. Ce altceva, în afară de grație, pot însemna serpuirile de liană fosnitoare ale excelentei noastre gimnaste Elena Ceampelea ? Or, cîți dintre noi, privind plonjoanele incredibile ale lui Voinescu, nu s-au gîndit că în poarta echipei naționale pîndește un ris cu ghiare care sperie golurile ? În minunata antichitate atică, un mare poet, Pindar, cînta, ca nimeni pînă la el, și poate nici după el, cortegiul de calități al marilor campioni ai Olimpiadelor, și dintre ele nu era omisă niciodată, Grația. În lumea modernă, poeții cîntă fotbalul, atletismul și cursele de automobile, așa cum Pindar cînta pe răsplătitorii curselor de care sau pe aruncătorii de sulițe. Ideea de a recunoaște, cînta și prețui Grația sportului e veche de cel puțin 2 000 de ani. Noi, oamenii epocilor moderne, în care sportul a suit, grăbit, foarte multe trepte în propria și severa sa ierarhie, o preluăm, o acordăm la necesitățile și aspirațiile ei și o îmbogățim, îi luminăm noi și noi unghiuri, îi dezvăluim subtilitatea. Stadioanele, sălile, bazinele de înot, hipodromurile și ringurile de box, patinoarele (unde rusalce cu patine inalte pot povesti pe luciul înghețat, basme din O mie și una de nopți) ne așteaptă pentru a ne dovedi cu fiecare concurs, cu fiecare confruntare, că sportul înseamnă și Grație...

Dan MUTAȘCU

JOCURILE OLIMPICE DE IARNĂ

EDIȚIA A IV-A

Locul : Garmisch Partenkirchen (Germania), altitudinea 647 m.
Data : 6—16 februarie 1936.
Participanți : 755 (din care 80 de sportive) din 28 de țări.
Sporturi în program : schi (18 km, 50 km, sărituri speciale, combinata nordică, ștafetă 4x10 km, combinata alpină pentru bărbați și femei), patinaj viteză (500 m, 1 500 m, 5 000 m și 10 000 m), patinaj artistic (bărbați, femei, perechi), bob (2 și 4 persoane), hochei pe gheață ; probe demonstrative : tir pe gheață (curling) și patrulă militară.
Cel mai populat start : schi 18 km (75 de concurenți din 22 de țări).
Sportivii români au participat la : schi 18 km (Ioan Coman — loc 60, Iosif Covaci — loc 61), sărituri speciale (Hubert Ciompe — loc 41), ștafetă 4x10 km (Coman, Covaci, Rudolf Kloeckner, Wilhelm Zacharias — loc 14), combinata alpină (Scheeser — loc 24), patinaj artistic (Roman Turușanco — loc 19, perechea Irina Timcik Minculescu — Alfred Eisenbeisser Fieraru — loc 13), bob (Alexandru Frim — Tita Rădulescu — loc 15, Alexandru Budișteanu — Dumitru Gheorghiu — loc 16 ; bobul de 4, în formația Budișteanu — A. Mărășescu — Al. Ionescu — Rădulescu, nu se clasează).

Garmisch Partenkirchen 1936

Ultima olimpiadă a Sonjei Henie

Timpul bun și zăpada suficientă au adus în stațiunea bavareză de la granița cu Austria (peste drum de Innsbruck, dacă putem spune așa) un număr record de participanți : 755 din 28 de țări (printre care debutantele Austria, Bulgaria, Grecia, Liechtenstein, Spania și Turcia).

Programul olimpic de schi a fost completat cu combinata alpină. Eforturile englezului Arnold Lunn — zădărnicite mereu de nordici — au avut în sfîrșit efect și competițiile alpine își fac intrare olimpică grandioasă. Dar ediția debutează cu un episod neplăcut : instructorii de schi austrieci și elvețieni (schiori de mare clasă) sînt excluși de la jocuri în virtutea legii amatorismului ! În acest fel, norvegienii cîștigă probele de coborîre : „regele săritorilor“ Birger Ruud la bărbați și tînăra de 16 ani Laila Schou Nilsen la femei. (Aceasta din urmă era probabil una dintre cele mai mari polisportive ale epocii : deținătoare a tuturor recordurilor mondiale la patinaj viteză și reputată jucătoare de tenis !). Dar medalii nu se acordă decît pentru combinata alpină și întrucît concurenții din Europa Centrală erau superiori la capitolul tehnic (deci la slalom), lor le revin titlurile olimpice (germanii Franz Pfnür și Christe Cranz).

Scandinavii își împart din nou victoriile în probele nordice : norvegienii la combinata nordică și sărituri speciale (tot prin Birger Ruud), suedezii la maratonul zăpezii (50 km) și finlandezii la ștafeta de 4×10 km, disputată pentru prima oară.

La patinaj artistic, Karl Schäfer și Sonja Henie fac din nou dovada clasei lor excepționale. „Zîna oglinzilor de gheață“ își ia rămas bun de la Jocurile Olimpice, la 24 de ani, după ce cîștigă cea de a treia medalie de aur, Sonja a fost de 10 ori campioană mondială, de 6 ori campioană a Europei, dar îi mai trebuia acest ultim titlu olimpic, înscris ca o prevedere obligatorie în contractul cu care impresarii o așteptau la ieșirea din arenă. Ea a devenit artistă de cinema, eroină a multor filme în care rolul tipic ce i se rezerva era... firește, cel de patinatoare.

În probele de bob, americanii și elvețienii își împart laurii. În schimb la hochei pe gheață, pentru prima oară, canadienii pierd titlul în fața echipei Angliei, formată în mare parte din... canadieni, naturalizați peste noapte, după ce fuseseră importați de patronii patinoarelor londoneze !

Printre demonstrații, o cursă de 25 km pentru patrule militare și o competiție de curling.

În fața figurilor proeminente ale sportului de iarnă mondial, delegația sportivilor români, destul de numeroasă (15 persoane pentru 8 probe), nu putea emite decît pretenții de a învăța de la așii.

AMINTIRI DE NEUITAT

Participarea la Jocurile Olimpice este pentru orice concurent un ideal. Amintirile mele de la Garmisch Partenkirchen rămîn, astfel, de neuitat. Cine întîlnește întîmplător în lexicoanele sportive numele cuplului român de patinatori (clasat pe locul 13), Irka Timcik — Alfred Eisenbeisser, acela trebuie să afle că era vorba de fapt de mine și de instructorul de patinaj de azi și excelentul fotbalist de altădată Fredy Fieraru, Cuplul nostru bucovinean (mai apoi bucureștean) cucerise primul titlu național în 1932 și ultimul (oricît de greu de închipuit) în 1956 ! La Garmisch am evoluat pe acordurile „Vocilor de primăvară“, cel mai rapid vals al lui Strauss, de care aveam nevoie pentru exercițiul nostru foarte acrobatic. Din păcate — spre deosebire de public — pe vremea aceea arbitrii nu apreciau ieșirea din canoanele piruetelor clasice și ne-au depunctat. Regretul nostru este că pe atunci nu ne bucuram nici pe departe de condițiile care favorizează astăzi pregătirile sportivilor de performanță.

IRINA MINCULESCU
arbitru internațional de patinaj artistic

Irina Minculescu și Alfred Fieraru în timpul evoluției lor olimpice

MARI CAMPIONI

IVAR BALLANGRAUD (Norvegia), născut la 7 martie 1904 (decedat în 1939), patinator de viteză de o excepțională forță, a fost unul dintre cei mai prolifici concurenți olimpici. Campion european în 1929, 1930, 1933 și 1936, campion mondial în 1926, 1932, 1936 și 1938, el a participat la trei ediții ale Jocurilor Olimpice de iarnă (1928, 1932 și 1936), culegînd impresionantul total de 7 medalii. A fost campion olimpic în 1928 la proba de 5 000 m ; în 1936 — la probele de 500 m, 5 000 m și 10 000 m. La aceste titluri a adăugat două medalii de argint (în 1932 — la 10 000 m și în 1936 — la 1 500 m) și una de bronz (în 1928 — la 1 500 m). A deținut 8 recorduri mondiale pe toate distanțele, cu excepția sprintului (500 m).

LA 15 ANI, RUGBYST LA „STADIUL ROMÂN“...

„Dragostea pentru rugby mi-a infuzat-o Nae Mărăscu.“ ● La ceea ce nu visa pe atunci inginerul pensionar Ion Cofaru

Pe orice vreme — arșiță sau ploaie, ninsoare sau vînt tăios — la meciurile de rugby de pe „Tineretului“ sau „Constructorul“, din Parcul Copilului sau de pe terenul Gloria, întîlnești printre spectatorii devotați un bărbat bine legat, cu grumaz puternic, de adevărat atlet. Îl vezi palpitînd la fiecare șarjă de pe teren, participînd cu nervii încordați la cursa jucătorilor porniți în trombă spre linia de avantaj tresărind anxios la executarea unui drop, trăind intens înfruntarea de berbeci dintr-o grămadă ordonată sau spontană.

Acest pasionat al sportului cu balonul oval pare să nu aibă, prin întreaga lui structură fizică, mai mult de 45—50 de ani.

Dar, prima surpriză :

„Îl vedeți pe cel care se agită pe tușă ? Este inginerul pensionar Ion Cofaru, care a jucat rugby între 1923—34. Acum are 63 de ani — ne spune, cu nedisimulată admirație, un suporter de-al „Griviței Roșii“, vecinul meu de tribună.

...Într-o duminică dimineață, după terminarea unui meci de mare încleștare, l-am însoțit pe Ion Cofaru de-a lungul străzilor bucureștene, spre „Rondul“ de pe bulevardul George Coșbuc, în preajma căruia se află locuința fostului rugbyst. Și pe sub platanii desfrunziți de brumele argintii, inginerul Ion Cofaru a început să-și depene amintirile :

„Eram încă în clasele primare cînd am început să joc oina. Am trecut apoi la bătutul mingii rotunde, dar iubeam și trinta veche românească. Asta pînă la 13 ani, cînd l-am întîlnit pe acel mare sportiv, Nae Mărăscu, de la Stadiul Român. Văzîndu-mă atît de pasionat de sport, mi-a spus : „Piciule, dacă vrei să îmbini toate aceste discipline la un loc — și oină, și fotbal, și exerciții de gimnastică — treci să joci rugby. Sportul ăsta îți dă și forță, și agilitate. Te face, de asemenea, să gîndești fiecare fază, fiecare acțiune de joc“. Și Nae Mărăscu m-a inițiat în tainele rugbyului, pentru ca la 15 ani să joc în prima echipă a Stadiului Român, rămasă multă vreme campioana țării la sportul cu balonul oval.

Fiind obligat — din lipsa mijloacelor materiale — să intru ca practicant la Arsenalul armatei, am găsit acolo un alt adept al rugbyului, pe profesorul Stelian Aftemie, cu care, împotriva dorințelor comandanților, am înființat două echipe de rugby, cu numele Arsenal. În scurt timp, Arsenal a cîștigat campionatul la ambele categorii — promoție și onoare. Din lipsa fondurilor, jucătorii Arsenalului nu puteau însă să-și procure tricouri și bocanci. Așa că toți sportivii din secțiile de fotbal, volei, rugby etc., apăreau pe stadion numai în echipament... militar.

Acum, fac comparație între începuturile grele ale sportului din acea vreme și progresul înregistrat în zilele noastre. Rugbyul românesc este astăzi apreciat în Franța și Italia, cîștigă una din edițiile „Cupei Națiunilor“. Pe vremea mea, nici măcar nu puteam să visăm la așa ceva... Gîndiți-vă că în 1924, scorul la rugby cu echipa Franței era 53—0 pentru „cocoșul galic“ !

Și-acum, ori de cîte ori urmăresc un meci de rugby, sînt împins de dorința ca, la cei 63 de ani ai mei, să joc alături de puternicii rugbyști de astăzi, care duc faima sportului românesc peste mări și țări“ — încheie cu nostalgie, dar și cu un sentiment de mîndrie, inginerul pensionar Ion Cofaru.

D. MORARU-SLIVNA

REFLECȚII FOTBALISTICE

● Legea avantajului nu înseamnă neapărat o lovitură de la 11 metri acordată echipei gazdă.

● Un contraatac este periculos, în primul rînd pentru că e... contra !

● Jucătorul care faultează mereu n-are cînd să ne arate că știe și fotbal.

D. MAZILU

CARE ESTE CEL MAI BUN CICLIST AL TUTUROR TIMPURILOR ?

Presa italiană a luat poziție împotriva... deciziei unei mașini electronice, care l-a situat pe Jacques Anquetil în fruntea cicliștilor din toate timpurile, Eddy Merckx și Fausto Coppi fiind clasați în urma lui.

Obiecția cea mai întemeiată pare s-o fi ridicat cronicarul de ciclism al ziarului „Stampa“, care a argumentat că trebuie așteptat ca Eddie Merckx să-și termine întîi cariera sportivă, și abia după aceea să fie comparat cu cei doi rivali ai săi.

ÎN LUMEA GOLGETERILOR...

Deși fotbalul se joacă pe goluri, tendințele din ultimul deceniu sînt contrare acestui principiu, căutîndu-se tocmai... evitarea golurilor.

E drept că și cu asemenea orientări s-au înregistrat succese de renume mondial (Inter Milano cu Don H. H., de pildă), dar acestea nu pot caracteriza nici prezentul, nici viitorul fotbalului mondial. „Sarea și piperul“ rămîne tot golul. Cele 1 000 de goluri marcate de Pele au fost cinstite la valoarea unei performanțe cu totul ieșite din comun. Dar de atunci, s-a cam clarificat că Pele n-a fost primul care a atins această culme. Deși presa vremii nu permite reconstituirea absolută a tuturor detaliilor, trebuie arătat că, înaintea lui Pele, granița celor 1 000 de goluri fusese depășită de cel puțin alți trei jucători ai lumii : Friedenreich (Braziliа), aproape concomitent cu Rudy Wetzer (România) și Binder (Austria).

GOLUL trebuie însă reconsiderat. Valoarea golului marcat trebuie să fie apreciată ca atare. Din fericire, cei puși să vegheze asupra viitorului „sportului-rege“ cunosc prea bine pericolul, astfel că, în momentul de față, se întreprind numeroase acțiuni în sprijinul scopului amintit. „Gheata de aur“ acordată anual golgeterului european al campionatelor naționale (pentru ultima oară iugoslavului Skoblar, de la echipa franceză Olympique Marseille, pentru cele 44 de goluri marcate în 30 de partide), dublarea în competițiile internaționale — în caz de egalitate de puncte, și golaveraj — a golurilor marcate în deplasare, departajarea echipelor pe bază de diferențe de goluri (față de golaverajul calculat prin împărțire, mai puțin avantajos formațiilor învingătoare), sărbătorirea celor care marchează peste 100 de goluri etc. etc. sînt exemple edificatoare în acest sens. Sovieticii, de pildă, țin de ani de zile o evidență riguroasă a jucătorilor care au trecut de 100 de goluri, înglobîndu-i chiar într-un „club“ (fantomă, firește) denumit „Grigori Fedotov“ (la golurile marcate în campionat sînt adăugate și cele înscrise în reprezentativa A și în meciurile intercluburi conținînd pentru cupele europene).

Reluînd ideea, iată un clasament similar întocmit pentru fotbaliștii români din toate timpurile (o remarcă : la cupele zise europene am cuprins golurile marcate în următoarele competiții : Cupa Europei Centrale, Micul C.E.C., Cupa orașelor Tîrguri (U.E.F.A.), „Cupa campionilor europeni“, „Cupa Dunării 1958“, „Cupa Cupelor“) :

Numele	Între anii	Goluri marcate în div. A	reprez. A	cupele europene	Total
Constantin	1955—69	149	12	6	167
Ozon	1948—64	157	7	—	164
Dridea I	1956—71	142	8	10	160
Dobay	1933—48	130	19	2	151
Bodola	1933—47	114	29	—	143
Vaczi	1947—58	125	8	—	133
G. Ene II	1956—63	116	—	2	118
Baratky	1934—48	100	13	2	115
I. Ionescu	1961—68	107	5	1	113
Al. Ene I	1949—60	103	5	1	109
Fl. Voinea	1962—70	106	—	2	108
Adam	1963—71	107	—	1	108
Bindea	1933—41	90	12	5	107
P. Vilcov	1933—41	97	4	—	101
Ciosescu	1954—64	99	—	3	102

ELEVII SILITORI DE IERI — PROFESORII VALOROȘI DE ASTĂZI

Regretatul Petschowschi, pe vremea cînd juca la U.T.A., a proclamat un mare adevăr : **„Fotbalul este o lecție care trebuie bine învățată... Aici nu merge să tragi la fit sau să copiezi la... teză“.**

Așa și este. Oamenii care au cheltuit sîrguință și pasiune au fost răsplătiți cu moneda forte a celebrității și respectului unanim... Iar mai tîrziu, cînd au agățat bocancii cu crampoane în cui, au revenit pe gazon ca antrenori, dornici să învețe și pe alții ceea ce ei știuseră atît de bine...

Cît de temeinic au aprofundat ei marea școală a fotbalului, se mai constată și azi... Jucători celebri odinioară dau cu tifla anilor și dovedesc, în rolurile de antrenori, aceeași vioiciune, dexteritate și talent, ca în vremea cînd ridicau tribunele în picioare...

Nu ne credeți ? Ei bine, veniți o dată pe Giulești, la antrenamentele Rapidului... Îl veți găsi pe Răducanu leoarcă de sudoare și, uneori, furios la culme că nu poate para „ghiulelele“ pe care antrenorul Bazil Marian i le așează drept la vinclu, plin de calm și dexteritate...

Pitiți-vă într-un colț de tribună la antrenamentele „stelistilor“ și vă veți convinge „de visu“ cîtă îndeminare a păstrat încă, Gh. Constantin, cînd e vorba să explice practic lui Năstase, Iordănescu și Vigu ce-nseamnă un „volé“ ireproșabil sau o lovitură cu boltă, peste „zid“...

Întrebați-l pe Suciu, portarul Jiului, ce-nseamnă încă un șut de la 20 de metri expediat de Eugen Iordache, fostul „tunar“ al Petrolului... Vă va arăta palmele înroșite sau îl veți auzi capitulînd după 20 de lovituri teribile :

— Să mai facem o pauză nea Genule...

Stați de vorbă cu Vidac, Ziller și Gornea, portarii arădenilor, și-o să-nțelegeți că mai cruntă pedeapsă pentru ei nu poate exista decît în clipa cînd antrenorul Dumitrescu îi trimite pe „Bimbo“ Farmați să le tragă cîteva șuturi, „d-alea sănătoase“.

Mergeți la antrenamentele conduse de Nicușor, Ozon și Neagu, la echipele lor... Sau poftiți la centrul de copii de la Oradea să-l vedeți pe Iuhasz cum, la 60 de ani bătuți pe muche, se învîrtește ca un titirez în miuța puștilor, dînd pase ireproșabile exact unde trebuie, de la 40 de metri...

...Acești școlari sîrguincioși la vremea lor n-au uitat nici azi nimic din lecțiile învățate la marea și adevărata școală a fotbalului...

George MIHALACHE

RĂSPUNDE Ion Fostaș

PAUL PROCA, BUCUREȘTI. După cum ați putut citi în ziarul nostru, tragerea la sorți a meciurilor din cadrul sferturilor de finală ale Campionatului european, la fotbal va avea loc la 12 ianuarie 1972. Partidele se vor disputa sistem tur-retur, la 29 sau 30 aprilie (turul) și la 13 sau 14 mai (returul). Apoi, între 14—18 iunie, cele patru reprezentative calificate în semifinale vor lua parte la **turneul final**, care se va desfășura într-una din cele patru țări rămase în competiție. Probabil că v-a și venit în minte stadionul „23 August“ din București ? Vă mărturisesc sincer : și mie !

DAN GOGONEL, BRAȘOV. Chiar și rapidiștii au, de multe ori, motive să fie supărați pe Răducanu. Dar asta nu înseamnă să nu-i mai recunoaștem calitățile, care l-au adus în echipa națională. Eu aș spune că incertitudinea sub care a stat selecționarea sa în „11“-le desemnat să joace cu Țara Galilor a constituit pentru Răducanu un avertisment, un fel de... cartonaș galben.

NICOLAE SABO, COMUNA BOTIR. Pînă acum, au avut loc trei meciuri de fotbal între selecționatele României și U.R.S.S. Cel mai valoros rezultat trebuie considerat cel al primului meci, din 1957, 1—1, atît pentru faptul că partida a avut loc la Moscova, cît și pentru motivul că în acest joc a evoluat prima reprezentativă a U.R.S.S. Celelalte două meciuri, disputate la Moscova și la București, în cadrul preliminariilor J.O., s-au soldat cu următoarele rezultate : 0—2 și 0—0.

PAUL HOSSZU, ȘIMLEUL SILVANIEI. Sînt necesare mai multe clarificări : 1. Steagul roșu Brașov n-a promovat în divizia A, în 1949, ci a jucat pentru prima oară în această categorie, **în ediția 1957—1958.** 2) Cea mai bună performanță a echipei brașovene, în campionat, este cea din ediția 1959—1960, cînd s-a clasat pe locul al doilea, iar cea mai slabă, evident, a fost cea din campionatul 1967—1968, cînd fotbaliștii de la poalele Tîmpei s-au clasat pe ultimul loc, retrogradînd în divizia B. Ce vreți ? Mai sînt și amintiri neplăcute...

ION GROSAN, SATULUNG. Muza dv. s-a cam lăsat așteptată ! Dar, fiindcă nu-i strică lui Răducanu să-și amintească de golul pe care l-a primit în meciul cu Cehoslovacia, vă **publicăm catrenul !**

Al nostru Răducanu — pot să spun —
E-nconjurat de-o droaie de amici.
Dar el, ca tot românul, suflet bun,
Vru să-și mai facă unul — Capkovici.

G. PICK, CLUJ. 1) Ne întrebați de la ce club provine fundașul echipei Farul, Stoica ? Vă pot da un răspuns precis în această privință : de la Portul Constanța. Față de ultimele lui evoluții, nu v-aș putea răspunde, însă, cu aceeași precizie, dacă provine de la secția de fotbal sau de la cea de... judo ! 2) Dați-mi răgaz, pentru a mă putea documenta. Chiar pe toate, nu le știu !

OCTAV CONTES, COMUNA MILENI. Am transmis handbalistului Gruia și jucătorilor de fotbal din echipa națională, felicitările dv. și ale părinților dv. Nu trebuia, însă, pentru aceasta, să compuneți atîtea versuri. Este obositor, atît pentru dv., cît, mai ales, pentru acei care ar trebui să le citească...

NICOLAE CODREANU, BUCUREȘTI. După cum văd, problema atît de simplă a golului socotit dublu, în partidele din deplasare din cadrul competițiilor europene, dar numai în cazul cînd punctajul și golaverajul calculat în mod obișnuit este EGAL, este mai grea pentru unii decît o ecuație cu cinci necunoscute !

Să vă răspund, deci : 1. Dacă Victoria Setubal cîștigă cu 5—1, ea se califică. 2) Dacă portughezii cîștigă meciul retur cu 4—1, se califică U.T.A. 3) Dacă meciul de la Setubal se încheie cu rezultatul de 5—2 pentru gazde, se califică U.T.A. Dar, poate că U.T.A. cîștigă cu 1—0, ca să nu vă mai încurcați la socoteli !

Ilustrații : N. CLAUDIU